

[Elisabeth Krog]

museer og fredningsstyrelsen og lovens administration i øvrigt.

Mette Madsen (V):

Møllmannudvalget blev nedsat, fordi man ønskede at få vurderet, om de overflytninger, der gennem 1970'erne var foretaget fra kultur- til miljøministeriets regie, havde medført fordyrende overlapninger og dobbeltadministration.

Endvidere ønskede man en vurdering af, om ikke ledelsen af det arkæologiske arbejde i henhold til naturfredningsloven burde være snævert knyttet til de institutioner, som gennem generationer havde beskæftiget sig med indsamling og videnskabelig bearbejdning af arkæologisk materiale, og som i deres samlinger, arkiver og biblioteker opbevarede den eksisterende dokumentation om fortiden. Det drejer sig først og fremmest om nationalmuseet, og hertil kommer en række lokalmuseer og universitetsinstitutter.

Møllmannudvalgets betænkning kom folketinget i hænde i september måned sidste år, og jeg vil gerne takke udvalget for den udmærkede og overskuelige historiske oversigt i begyndelsen af betænkningen, en oversigt over bevarelsen af vore fortidsminder helt tilbage til 1800-tallets begyndelse.

Men dernæst må jeg også udtrykke en stor forundring og skuffelse over, at der i betænkningen kun gives udtryk for den enighed, som man efter det årelange arbejde nåede frem til. Den kendsgerning, at udvalget faktisk sad i fire år, giver jo nok en stærk fornemmelse af, at det har været svært at nå til denne enighed, og at der må have været flere forskellige forslag på bordet.

En betænkning er jo et arbejdsredskab for folketinget, og som lovgiver føler jeg mig lidt snydt, når jeg står med Møllmannudvalgets betænkning i hånden. Især savner jeg i betænkningen det forslag til ændring af museumsloven, som på et vist tidspunkt skal have været fremlagt og drøftet i udvalget.

Ved den løsning, Møllmannudvalget er nået frem til, har man søgt at samle hele den arkæologiske undersøgelsesvirksomhed under kulturministeriet og den fysiske bevaring af fortidsminderne under miljøministeriet samt at flytte vragloven fra kulturministeriets regie til miljøministeriet. Om denne løsning er den rigtige, er det naturligvis svært at være sikker på; derfor må det hilses med tilfredshed, at

de to ministre er enige om at betragte den ressortomlægning, der foretages nu, som en forsøgsordning, idet fredningsstyrelsens direktør og rigsantikvaren er blevet bedt om løbende at vurdere, hvorledes den nye arbejdsfordeling fungerer i praksis, samt at der herefter vil være mulighed for at tage ordningen op til ny vurdering efter en passende tid, 4-5 år. Jeg vil bede kulturministeren om at bekræfte, at jeg har forstået dette rigtigt.

Det ville naturligvis være praktisk, om disse vurderinger kunne inddrages i revisionen af museumsloven, men det er også klart, at der skal gå et vist åremål, for at man har et ordentligt grundlag for at vurdere problemerne. Det ville være katastrofalt for hele museumsverdenen, om vi skulle vente 4-5 år med denne revision, der er så hårdt tiltrængt, og derfor kan venstre tilslutte sig forslaget om, at museumslovens revision skal finde sted allerede i næste samling.

De områder, som man efter min opfattelse i de kommende år fra de to styrelses side især må have opmærksomheden rettet imod, er for det første arbejdet med restaureringen af vore fortidsminder, som efter betænkningen forbliver i miljøministeriet, til trods for at forudsætningen for enhver restaurering er, at der er foretaget en arkæologisk undersøgelse, der har givet oplysninger om, hvordan restaureringen skal foretages.

Det andet er de arkæologiske sonderinger, som fredningsstyrelsen i henhold til udkast til forretningsordenen for fortidsminderrådet § 3, stk. 2 – det er betænkningens side 84 – kan foretage uden forelægning for fortidsminderrådet. Man bør efter min opfattelse her sikre sig, at denne bestemmelse ikke må danne grundlag for en regulær arkæologisk virksomhed i form af eftersøgninger og landsdækkende registrering af fortidsminder, idet gennemførelsen af sådanne arbejder bør være underlagt en samlet prioritering af de ressourcer, det offentlige stiller til rådighed for det arkæologiske undersøgelsesarbejde.

Og for det tredje må man sikre sig, at den samlede arkæologiske undersøgelsesvirksomhed gennemføres på den mest rationelle måde og med det bedst mulige videnskabelige udbytte. Måske kunne kulturudvalget få en halvvejsrapport efter en passende tid.

Ingerlise Koefoed (SF):